

Închinarea în secolul 21: „În duh și în adevăr” și „Plăcută lui Dumnezeu” (20)

Singurul loc al închinării comune

SoundWords

© SoundWords, Online începând de la: 13.07.2021, Actualizat: 13.07.2021

© SoundWords 2000–2020. Toate drepturile rezervate.

Toate articolele sunt prevăzute pentru folosirea exclusiv personală. Ele pot fi distribuite și fără cererea permisului de distribuire. Sunt interzise orice forme de multiplicare în scopuri comerciale. Publicarea pe alte pagini de internet este permisă numai cu acceptul redacției noastre.

Singurul loc al închinării comune

Dumnezeu a prescris în Vechiul Testament un drum pe care El poate fi întâmpinat în comun. Unul singur (vezi Deuteronomul 12)!

Deuteronomul 12.4-6: Voi să nu faceți așa Domnului Dumnezeului vostru! Ci să căutați locuința Sa la locul pe care-l va alege Domnul Dumnezeul vostru dintre toate semințiile voastre, ca să-Și pună Numele acolo; și să aduceți acolo arderile voastre de tot și jertfele voastre ...

El Însuși a ales locul și mai mult de douăzeci de ori a lăsat să se repete că numai locul acesta are voie să fie, da, chiar a atenționat categoric:

Deuteronomul 12.13: Ia aminte [sau: ferește-te] să nu aduci arderile tale de tot în orice loc pe care-l vei vedea!

Și în timpurile Noului Testament există acest singur loc - un loc spiritual, desigur - unde Îl putem întâlni pe Dumnezeu împreună, da, Îl putem experimenta, pentru că El Însuși a făcut promisiunea pentru aceasta. Acesta este locul unde străngerile se fac în Numele Domnului Isus. Exact acolo El a promis că va fi în mijlocul credincioșilor adunați, acolo vrea El să lase să locuiască Numele Său în timpul prezent (compară cu Matei 18.20). Acolo putem *experimenta* prezența Domnului. Cine se adună în Numele Domnului Isus vrea să țină cont de tot ceea ce este legat de acest Nume. El știe că Duhul Sfânt este forța motrice a străngerii laolaltă și că este Adunarea Dumnezeului Celui viu și că trebuie să se aplice anumite reguli „atunci când ne strângem” (1. Corinteni 14.26). Iată o selecție, fără a avea pretenția de a fi completă:

- În Biserică trebuie să existe o disciplinare conform voinței lui Dumnezeu (1. Corinteni 5);
- Noi nu avem voie să fim în părtășie cu răul (1. Corinteni 10.15-22), nici să fim indiferenți față de învățătorii falși fundamentali (2Ioan 9-11);
- Să nu ne înfățișăm înaintea Lui într-un mod nedemn; să nu facem din Masa Domnului o simplă masă omenească (1. Corinteni 11.20,27);
- Trebuie respectat principiul „așa să facă fiecare...” (1. Corinteni 14.26);
- „Femeile trebuie să tacă” (1. Corinteni 14.34);
- Slujirea trebuie să fie pentru zidire (1. Corinteni 14.26b);
- Duhul trebuie să aibă libertatea de a lucra „cum vrea” (1. Corinteni 12.11).

Aceste „festivități” (unde Domnul Isus dorește să fie în mijloc) sunt însă rareori festivități în masă; Domnul Isus a spus în această privință: „Unde sunt *doi sau trei* adunați în Numele Meu, acolo Eu sunt în mijlocul lor” (Matei 18.20).

Înseamnă aceasta că într-un grup de casă sau în orice alt grup de creștini nu avem voie să aducem închinare? Nu, bineînțeles că nu, putem „întotdeauna” să aducem o jertfă de laudă Domnului (Evrei 13.15). Dar dacă vorbim despre „trăirea intensă a prezenței lui Dumnezeu” sau despre a fi în „prezența Domnului”, despre a-L avea în mijlocul nostru, atunci trebuie să ne adunăm conform regulilor pe care le găsim în Cuvântul lui Dumnezeu. Există o mare diferență între faptul că Domnul Isus ne spune în Matei 18.20 că dorește să fie prezent personal în mijlocul nostru, pentru că noi suntem acolo datorită Lui, și faptul că El ne încurajează în termeni generali cu cuvintele: „Eu sunt *cu voi* în toate zilele, până la sfârșitul veacului” (Matei 28.20).

Când ne gândim că pentru a aduce adevărata închinare nu sunt necesare cheltuieli mari, nici o sală special decorată și nici o mulțime, atunci vrem să punem din nou înaintea ochilor noștri cât de minunată este această schimbare între închinarea din Vechiul Testament și cea creștină. Să ne imaginăm un israelit credincios din Beer-Șeba care se odihnește la sfârșitul unei zile lungi de muncă și care discută cu soția sa despre Dumnezeul lor minunat, Iahve, Dumnezeul lui Israel. Conversația lor devine din ce în ce mai intensă și, în cele din urmă, ajung la punctul în care nu mai au cuvinte și toată inima lor tânjește să aducă închinare acestui mare Dumnezeu. Atunci nu este suficient ca ei să cânte o cântare de laudă. Ar fi trebuit să fie o ardere de tot, într-adevăr, ei erau dispuși să dea cel mai bun taur al lor în vederea gloriei Dumnezeului lor. Dar cum urma să funcționeze asta acum? În acea zi era prea târziu, și nici măcar în următoarele zile nu ar fi putut să meargă împreună la Ierusalim și să aducă acolo jertfa Domnului. Oricum, ei nu aveau voie să ardă jertfa pe altar; aceasta era treaba preoților. Poate că va deveni posibil cel mai devreme peste o lună, când oricum trebuia să facă o călătorie în capitală. Dar ar mai fi atunci aceeași simțire a inimii? Ar mai fi atunci suficient cel mai bun taur? Și dacă se întâmpla ceva cu animalul pe drum, care era, la urma urmei, de 100 de kilometri (două zile și jumătate de călătorie)?

Înțelegem oare cât de binecuvântați suntem? Ce mare har: atunci când inimile noastre sunt pline de slava Domnului nostru Isus, nu trebuie să așteptăm următoarea ocazie pentru a putea merge la Ierusalim; nici nu trebuie să facem călătorii lungi și grele pentru a putea aduce jertfe. Nu, oriunde ne-am afla, cu oricine am petrece timpul, fie că este vorba de soț/soție, fie că este vorba de un bun prieten sau de o adunare creștină: putem fără alte formalități (presupunând existența unei inimi curate) să ne punem în genunchi în fața Tatălui nostru și să ne aducem jertfa, tocmai în situația în care Duhul ne îndeamnă să o facem. Și atunci nu numai soțul se poate ruga, ci și soția, în calitate de preot, își poate aduce jertfa și poate fi o închinătoare (deși în Biserică nu cu voce tare; compară cu 1. Corinteni 14.35). Mai simțim noi ceva din frumusețea și sfințenia acestor momente? Mai sunt inimile noastre măcar capabile să înțeleagă valoarea unor astfel de timpuri? Să prețuim din nou faptul că avem un Tată în ceruri care se bucură în orice moment de închinarea adusă din inimi sincere și curate conform planurilor Sale. Să apreciem din nou simplitatea (și totuși măreția) închinării creștine și să profităm de ocazie pentru a-I spune Tatălui despre gloria Fiului Său!

Deci putem aduce jertfe de laudă și în afara orelor de biserică, pentru că Evrei 13.15 vorbește despre faptul că putem face acest lucru „întotdeauna”. Adică, cu fiecare ocazie care ni se oferă. Dar o invitație pentru a *întâlni* pe Domnul Isus - să notăm bine - avem doar pentru acolo unde strângerea are loc în Numele Lui. Dar în niciun caz aceasta nu este acolo unde deși se

strâng cinci sute de oameni și se cântă „Holy, holy, holy” și unde primești piele de găscă, nu se ține cont în niciun fel de drepturile Domnului.

Se poate experimenta „închinarea în duh și adevăr” și prezența Domnului Isus cu foarte puțini frați „simplici” și surori „simple” într-o mansardă mică dintr-un sat semi-părăsit din munți, așa cum a avut parte unul dintre autori. Crezi tu că veți mai putea aprecia astfel de întâlniri simple ale credincioșilor, după ce ai găsit gustul acestor Praise-&-Worship-Events?

Odată, o tânără ne-a scris: „Ei bine, eu Îl laud pe Dumnezeu mai intens și mai sincer în timpul laudelor moderne decât în orice oră de cântare dintr-o biserică a fraților. Deci există diferite tipuri de laude, la fel cum există diferite tipuri de oameni. Dar este atât de inutil să discutăm despre asta atât de mult, pentru că, la urma urmei, tot ce contează este dacă ne-am închinat lui Dumnezeu în mod sincer!!”.

Vom analiza acest argument în detaliu în capitolul 21, „Sunt suficiente motivele bune?”, dar să ne gândim la ceea ce spune practic această femeie: Dumnezeu poate fi mulțumit de închinarea mea, dacă am intenții sincere. - Chiar și în viața de zi cu zi, nimeni nu presupune că soțul, soția sau copiii lui/ei ar trebui să fie mulțumiți de ceea ce le oferi, chiar dacă probabil nicidecum nu le place - dacă este doar cu intenții sincere.

Să revenim la mulțimea celor adunați. Nu spunem, desigur, că prezența Domnului nu poate fi experimentată și cu mulți oameni - dar atunci vrem să ținem seama că această experiență este legată de anumite criterii, așa cum am încercat să arătăm mai sus. Dar nu depinde de mulțime, ci de faptul că Hristos este acolo, în mijlocul ei, conducând El Însuși lauda - El este adevăratul conducător al închinării prin Duhul Sfânt. Acest lucru ne învață și epistola către Evrei 2.12, unde se spune despre El: „Te voi lăuda în mijlocul Adunării”.

Un Event mare sub conducerea lui Ezechia

În Vechiul Testament exista, de asemenea, „o adunare foarte mare”, așa cum este numită (2. Cronici 30.13), în care instrumentele de laudă aduse lui Dumnezeu jucau un rol. Ezechia a invitat la o sărbătoare pentru Domnul și chiar a trimis mesageri la semenițele lui Israel, care nu aparțineau stăpânirii sale: Efraim, Manase, Așer și Zabulon. Când a avut loc sărbătoarea, citim:

2. Cronici 30.21: Leviții și preoții laudau pe Domnul zi de zi cu instrumente de laudă Domnului.

Dar ce a caracterizat acest „Event”? Înainte de toate sunt două puncte:

- Ezechia știa că exista *numai un singur loc* unde se afla casa Domnului și unde trebuia să se aducă închinare Lui (arderile-de-tot din acea vreme) (compară 2. Cronici 30.15 cu Deuteronomul 12.14), *numai un singur loc* unde se putea celebra sărbătoarea Domnului. Iar dacă nu se mergea la acel loc, nu se sărbătorea deloc (compară 2. Cronici 30.3b cu Deuteronomul 16.2). Apoi, acest loc trebuia să fie deschis tuturor celor care aparțineau poporului lui Dumnezeu, de unde și invitația adresată celor din cele zece semeniții

separate. De aceea această invitație sună și astfel: „Veniți la Locașul Lui cel sfânt, pe care l-a sfințit pentru totdeauna” (2. Cronici 30.8).

- Ezechia a avut o mare *conștientizare a sfințeniei* care era o condiție prealabilă pentru această adunare festivă. Astfel, el folosește mai întâi data alternativă pentru sărbătoare oferită de Dumnezeu, „pentru că nu se sfințiseră destui preoți” (2. Cronici 30.3). Apoi cere poporului să se pocăiască (2. Cronici 30.6-9). Ca dovadă a acestui fapt, sunt apoi îndepărtate rămășițele serviciului divin fals (2. Cronici 30.14). După aceasta, citim că preoții și leviții s-au sfințit (2. Cronici 30.15) și că au acționat conform prescripțiilor Legii (2. Cronici 30.16). În afară de aceasta citim despre unii din popor, care nu erau curați și că leviții au intervenit în locul lor (2. Cronici 30.17), iar Ezechia a făcut o rugăciune către Dumnezeu pentru iertare (2. Cronici 30.18,19), deoarece Dumnezeu a lovit poporul cu boală din cauza lor (2. Cronici 30.20).

Prin aceasta acest Event arată cele două însușiri (*singurul loc* și *conștientizarea sfințeniei*), pe care nu le avem în cazul Praise-&-Worship-Events.

Tradus de la: [Buchvorstellung: Anbetung im 21. Jahrhundert](#)

Traducere: Ion Simionescu